

[Arne Melchior]

Endelig er der det tredje punkt, jeg ville fremhæve, nemlig folkepensionen, som man fra regeringens side i dag vil begrænse med ½ mia kr. efter en model, der ikke er endeligt kendt, og putte ind i en afstemning, som ikke klargør, hvad det egentlig drejer sig om. Vi må vende os imod dette. Det er et indgreb i erhvervede rettigheder, som socialdemokratiet i højeste grad har ansvaret for er blevet til. Det er mindre end et år siden, at socialdemokratiet indgik med andre partier – mit parti deltog ikke i dette forlig – et forlig om pensionsforholdene i dette land, og så kommer man altså nu og vil skære ½ mia kr. ud af det og stille mennesker, som i masser af år har haft helt rimelige og berettigede forventninger om ydelser, de selv har været med til at betale, totalt anderledes. Vi kan ikke deltage heri.

Jeg skal så gå over til at omtale vore egne ændringsforslag.

Angående Statsbroen Store Bælt ønsker vi anlægsudgifterne sat på finansloven med 17 ½ mill. kr. Vi har før herfra omtalt, at vi anser denne bro for at være både økonomisk set og, hvad skal vi sige, nationalmoralisk en national udfordring, en væsentlig opgave. Jeg vil gerne i anledning af den periode, vi er i, specielt fremhæve, at bygningen af Statsbroen Store Bælt vil være en af flere nødvendige foranstaltninger, der skal vise en anden vej end den, regeringen i disse dage anviser, nemlig nedskæringsvejen. Den vej, vi vil vise, er investeringsvejen og produktionsvejen, og det er klart, at denne bro vil være en slags symbol for en sådan linje, og det håber vi at andre vil overveje, skønt vi ikke har særlig meget håb derom.

Vi har så under udenrigsministeriet et ændringsforslag om at nedsætte kontoen »internationalt humanitært hjælpearbejde« med 10 mill. kr. Dette står ikke i modsætning til, hvad jeg før har sagt om u-landshjælpen. Det er kun denne ene, specielle konto, hvor pengene overvejende går til såkaldte frihedsbevægelser i forskellige lande. Det er bevægelser, vi ikke altid kan forstå og forsvare ud fra vor geografiske position og ud fra vor mulighed for indsigt i disse ting, og vi ønsker altså ikke at deltage i disse udbetalinger.

Hædersgaverne til besættelsestidens ofre foreslår vi forhøjet med 4 mill. kr. Det mindste, man vel kan gøre, er at pristalsregulere disse hædersgaver. Vi ved, at vi i øjeblikket

har en inflation her i landet på 17 pct. på årsbasis, og det vil altså sige, at den hæder, som folkettinget var med til at yde besættelsestidens ofre igen for et år siden, nu er 17 pct. mindre hæder, end den var, da vi vedtog den. Jeg synes, at det simpelt hen er utilstedeligt. Det er små penge, det drejer sig om, men det er en vigtig sag af principiel betydning.

Vi vil gerne yde Danmarks Turistråd et større bidrag, ikke af velgørenhed, men udelukkende fordi vi tror, at de penge, der ofres her, er de mest sikkert valutaskabende penge, vi overhovedet kan give ud, og det er jo netop valuta, vi skal skabe.

Vi vil gerne forøge erstatningen til ofre for forbrydelser med 1 mill. kr., også et lille beløb. Jeg har hørt, at den million, der allerede er afsat, ikke bliver brugt i fuldt omfang. Hvorfor forøger vi så? Det er, fordi vi føler, at de erstatninger, der gives til ofre for forbrydelser, er for små.

Politivæsenet og anklagemyndigheden vil vi styrke såvel på driften som på anlægs- og udlånsbevillingerne, og her er vore forslag i temmelig god overensstemmelse med forslag herom, som jeg ved foreligger fra regeringen, fra venstre og fra de konservative.

Vi vil gerne under undervisningsministeriet gennem vore ændringsforslag om små forhøjelser vise velvilje over for friskoler, private skoler, efterskoler, højskoler og private gymnasier.

Så kommer vore ændringsforslag under forsvarsministeriet. Jeg har allerede omtalt forsvaret og de 100 mill. kr. og behøver ikke her gøre mere ud af dette.

Jeg vil gerne rette en tak til hr. Albertsen som formand for finansudvalget. I den korte tid, jeg har været der, har han altid haft overseende med de fejl, jeg måtte have gjort eller sikkert har gjort. Jeg vil også sige tak for det gode arbejde, sekretariatet udfører. Jeg fik et chok, da jeg kom derind første gang og så, at der kun var 3 mennesker. Med al den papirgang, der er hver eneste dag og så at sige natten med, kan jeg ikke begribe, at de kan klare det, så det skal de sandelig have anerkendelse for.

Jeg vil endelig rette en tak til hr. Bertel Haarder og til hr. Palle Simonsen for den saglige støtte, som de har ydet mig i disse måneder, uden hvilken jeg ville have været endnu mere ilde faren.